

РЕШЕНИЕ

№ 7936

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 09.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9157** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Медия Интер Груп“ с[ЕИК] , чрез С. С. Р., представляващ дружеството и адв. Н. , процесуален представител против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1882-00096 от 31.07.23 г., издадена от началник сектор към ОДМВР Р. , РУ 01 Р. , с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на дружеството е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изтъква се, че дружеството е предоставило автомобила на друго лице, а не на това, което е установено да го управлява без СУМПС. По подробно изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата - Началник отдел към ОДМВР Р. , РУ 01 , редовно и своевременно призван за съдебно заседание, не изпраща представител. В писмено становище изразява мотиви за законосъобразност на оспорения акт и за неоснователност на оспорването.Претендира разности.

От фактическа страна е установено следното:

На 30.07.2023г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 652571 на М. Г. М. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 30.07.2023 г. в [населено място] е автомобил Ф. Транспортър с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Медия Интер Груп“ ЕООД, като след справка в съответния регистър е установено, че водачът е неправооспособен /не притежава СУМПС от съответната категория за управляваното от него МПС/.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1882-000096 от 31.07.23 г., издадена от началник сектор към ОДМВР Р., РУ 01, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на дружеството- жалбоподател е наложена принудителна административна мярка - "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на посочената дата е спрял за проверка движещият се в [населено място] автомобил, управляван от М. Г. М., но собственост на „Медия Интер Груп“ ЕООД. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето М., който не притежава СУМПС /не е имал издавано за съответната категория СУМПС/. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед и АУАН.

От правна страна съдът намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 3363-3170/31.12.2021г. на ВПД Директор на Областна дирекция на МВР - Р., с която на основание чл. 43, ал. 4 във вр. с, ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 165 и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП са определени длъжностни лица, които да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки от ЗДвП и Заповед № 3363-225/17.01.2023г. за допълване на предходната заповед.

Следователно, обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП № 23-1882-000096 от 31.07.23 г., издадена от началник сектор към ОДМВР Р., РУ 01г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление - неправооспособен водач. С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.

172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1882-00096 от 31.07.23 г., издадена от началник сектор към ОДМВР Р. , РУ 01., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 30.07.2023 г. в [населено място] автомобил, собственост на „Медия Интер Груп“ ЕООД е бил управляван от М. М., който не притежава СУМПС / не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство/. Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че процесния автомобил е бил управляван от неправоспособен водач и респ., че ПС, обект на приложената с оспорената заповед за налагане ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, е собственост на цитираното дружество.

От събраните по делото писмени доказателства не се оборват установените в хода на административното производство обстоятелства. Въпреки указаната доказателствена тежест с разпореждане на съда от 03.10.2023г. жалбоподателят не се справя с тази задача. Не се доказва по несъмнен начин ,че дружеството е предоставяла МПС за ползване на друго лице, различно от М.,така както се изтъква в жалбата, нито, че дружеството не е разрешавало управлението на автомобила от неправоспособния водач М..

На първо място в жалбата се твърди, че процесното МПС е предоставено на 22.07.2023г. на лицето Х. Г. Х.. Същевременно по делото е приложена Заповед №17/27.07.2023г. , според която л.а Ф. Транспортър с рег. [рег.номер на МПС] да бъде предаден за управление на Х. Г. Х. във връзка с дейността на дружеството. В

същата е вписана забрана за преотстъпването за управление на автомобила на лица, непритежаващи валидна шофьорска книжка. Приложен е и приемо-предавателен протокол от същата дата, носещ подписите на лицата за „предал“ и „приел“. Следователно между твърденията в жалбата и приложените писмени доказателства е налице несъответствие в посочената дата на която е станало предаването на автомобила, което в някаква степен поражда съмнения относно достоверността на изложеното в тези документи.

От друга страна, нито от заповедта, нито от ППП става ясно за какъв период от време е предоставен автомобила – за ден , седмица или повече. Следователно, към датата на извършване на нарушението -30.07.2023г. не е доказано същият да е бил във владение на лицето Х.. Не са ангажирани и доказателства, че в дружеството е нает по трудов или граждански договор като служител лицето Х., или по друг начин същият е ангажиран с дейността на жалбоподателя, доколкото от приложената заповед става ясно, че автомобилът следва да се ползва за дейността на дружеството.

Отделно от това видно от обяснения на М. М., същият бил помолен от баща си Г. М. да прибере служебният автомобил, тъй като шофьорът бил употребил алкохол. М. сочи също и че никога не е притежавал СУМПС.

От приложената справка за нарушител/водач е видно, че М. Г. М. никога не е притежавал СУМПС.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая, административният орган не само е имал право, но и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП принудителна административна мярка, доколкото нормата е императивна и органът действа в условията на обвързана компетентност, т. е. преценката и мотивите за прилагане на принудителната мярка са направени от законодателя при създаване на правната норма.

Наложена принудителна административна мярка е съобразена и с целта на закона, установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач - да се гарантира безопасността на движението по пътищата, като се предотвратят тежките последици при управление на МПС от водачи, които са правоспособни и представляват сериозен риск както за себе си, така и за останалите участници в движението по пътищата. Не се установява и засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В този смисъл не са налице основания нито за

отпадане на процесната принудителна административна мярка, нито за намаляване на срока на действие.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Целта на принудителните административни мерки, налагани по реда на чл. 171 от ЗДвП е да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Конкретно, принудителна административна мярка, приложена по реда на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, видно от съдържанието на същата законова норма, е преустановителна по характера си, т. е. тя се налага за да се преустанови извършването на едно нарушение, като цели възстановяването на законосъобразното фактическо състояние. Това предполага към датата на издаване на административен акт за прилагане на ПАМ, административното нарушение да съществува. В случая административният орган правилно е отчел факта, че се касае за прилагане на преустановителна ПАМ, като законоустановените изисквания за взетото административно решение са обективирани към датата на волеизявлението на административния орган, последното е задължително условие за точното прилагане на закона.

Предвид изхода на спора основателни се явяват претенциите на ответника за разноски по делото, предявени своевременно, в минимален размер от 100 /сто/ лв. съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „Медия Интер Груп“ с[ЕИК], чрез С. С. Р., представляващ дружеството и адв. Н., процесуален представител против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1882-00096 от 31.07.23 г., издадена от началник сектор към ОДМВР Р., РУ 01 Р..

ОСЪЖДА „Медия Интер Груп“ с[ЕИК], чрез С. С. Р. да заплати на ОДМВР [населено място] сумата от 100/сто/лв. разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: